У име Оца и Сина и Светога Духа!

Нека је срећна и Богом благословена данашња слава Светог краља Милутина, слава овога манастира, оца нашега новога монаха Теоктиста, Братства краља Милутина, овде из Шапца, као и свима вама, браћо и сестре, који сте дошли јер смо сви данас овде домаћини и свима је нама ово слава и зато се толико и радујемо.

Овај манастир овде посвећен је Светом краљу Милутину који је био један од наших чувених и можда најбољих владара у историји нашега рода, из лозе Немањића, који се истицао по својој вери и побожности. Он је за четрдесет и две године своје владавине саградио толико цркава и манастира, не само у Србији него и ван Србије, као што је било у Цариграду, у Солуну, у Јерусалиму и свуда где је то било потребно. И још Свети краљ Милутин је био, не само чувар своје државе од разних непријатеља у којима Србија никада није оскудевала, али је био и чувар вере православне. У оно време моћна Византија била је попустила и изгубила барјак православља који је до тада носила, јер је тадашњи владар цар Михаило Палеолог склопио унију са Римом и признао папу као поглавара целе Цркве. Краљ Милутин и Српска Православна Црква то нису прихватили, нису признали, него је краљ Милутин чак заратио противу Палеолога и на тај начин показао своју ревност у одбрани праве вере православне. Знао је Свети краљ Милутин шта значи вера, јер је живео том вером. Он, иако је био краљ, он је био краљ подвижник. Зато је Бог њега прославио и његово тело остало је нетљено до дана данашњега.

Његово тело се данас, нажалост, не налази у нашој држави, то јест у његовој држави Србији, него се налази у суседној Бугарској, у Софији. Али и тамо је у великом поштовању верника православних бугарскога народа. Чини се да га они више поштују него наш српски народ, јер Срби мање-више не познају ни своју историју, ни своју веру. Тако да има пар манастира који су посвећени Светом краљу Милутину, као што је Грачаница на Косову, која данас такође слави, и овај манастир овде; ја заиста не знам да ли још неки има да је посвећен краљу Милутину. Али, и ако нема, даће Бог да их буде убудуће јер Срби не смеју да забораве своју историју, да забораве своје добре пастире. Као што данас каже у Светом Јеванђељу да добри пастир иде напред а овце за њим, јер познају гласа пастирева, наш народ треба да позна и препозна глас краља Милутина и осталих наших славних Немањића, пре свега по питању очувања своје вере православне, да не идемо за туђинима који нас данас воде и заводе за Голеш планину, који нас воде у екуменизам, у пуну унију са Римом, са папом и на разне друге странпутице, да ми православни Срби који схватамо и осећамо шта значи православље, да останемо на бранику његовоме, да га чувамо и исповедамо и речима и животом својим и примером, јер вера се брани не само животом, него и смрћу. Многи, многи угодници Божији пострадали су за веру своју православну и постали свети мученици Христови које је Господ прославио а Црква их слави по целоме свету.

То је оно браћо и сестре, што треба да чувамо, да предамо нашим млађим поколењима, нашој деци и омладини, да и они наставе ту традицију и да се вера православна неукаљана, неокрњена, неупрљана сачува у нашем народу до краја света и века. Јер само у тој вери можемо да постигнемо циљ нашега живота овде на земљи, да осигурамо себи спасење када пођемо одавде, да се и ми нађемо у Царству Христа Бога нашега, тамо где се налазе сви наши светитељи из рода нашега и сви светитељи из рода хришћанскога православнога.